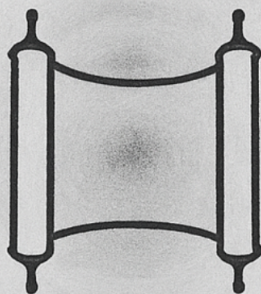

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

Dedicated To:
Katz Family

May Hashem pour Shefa upon you
& your families

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Introduction

This powerful discourse was delivered by the Lubavitcher Rebbe on Shabbos Parshas Re'eh, which coincided with Rosh Chodesh Elul, 1 Elul 5751 (1991). It was part of a farbrengen held at 770 Eastern Parkway, and it captures the Rebbe's urgent call to prepare for the imminent arrival of Moshiach — not just spiritually, but with tangible, public action. From the very first lines, the Rebbe emphasizes that our generation — the final one of exile and the first of redemption — has already completed all necessary spiritual work. The only thing left is to “open the eyes” and recognize that the Geulah is already present. This is not a vague hope but a pressing reality that demands internalization and proclamation. Throughout the discourse, the Rebbe explains that even those who feel the ideas of Geulah have not yet penetrated their understanding must still publicize this truth — because faith in its complete form obligates each person to share it, beginning with their own family and surroundings.

This maamar, rooted in the final year of the Rebbe's public leadership, is filled with the Rebbe's intense yearning, expectation, and demand that Geulah be revealed now — in our world, with our eyes. It is not merely a message of hope; it is a call to action, a declaration of truth, and a direct continuation of the Rebbe's final and most urgent mission.

(א)

(1) Parshas Re'eh is always read at a time that is connected with the month of Elul: in most years—on Shabbos Mevorchim Elul (in which the blessing is drawn down upon and into all the days and matters of the month of Elul), and in some years—like this year—on the first day of Rosh Chodesh Elul (which includes all the days and matters of the month of Elul).

פרשת ראה קורין לעולם בזמן השיף לחודש אלול: ברב השנים – בשבת מברכים חודש אלול (שבו נמשכת ברכה על וכל ימי עניי חודש אלול), ובכמה שנים – בכשנה זו – ביום א' דראש חודש אלול (שכולל כל הימים והענינים דחודש אלול).

And we must understand the connection and relevance of Parshas Re'eh to the month of Elul (as it is known that the times of the year are connected with the Torah portions that are read then)—for seemingly, they are even opposite concepts:

וצריך להבין הקשר והשיכות דפרשת ראה לחודש אלול (כידוע שזמני השנה שיכים להפרשיות בתורה שקורין בהם) – דלקאורה הם אדרבא: ענינים הפכים זה-מזה

The idea of the month of Elul is: “I am my Beloved's and my Beloved is mine”—the acronym of Elul—man's service from below to above, in which a person is aroused to draw close to the Holy One, blessed be He; and through this—and following this—comes “and my Beloved is mine,” the revelation of the Holy One, blessed be He, to man.

ענינו של חודש אלול – “אני לדודי ודודי לי”, ראש-יתבות אלול – עבודת האדם מלמטה למעלה, שהאדם מתעורר להתקרב להקדוש-ברוך-הוא; ועל-ידי זה ולאחר-יזה נעשה “ודודי לי” – ההתגלות דהקדוש-ברוך-הוא להאדם.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משוחות שבת-פרשת ראה, א, א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Whereas in Parshas Re'eh—"See, I give before you today a blessing"—the emphasis is on the drawing down from above to below (that the Holy One, blessed be He, gives to man).

ואלו בפרשת ראה – "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה" – מדגשת ההמשכה מלמעלה למטה ((שהקדוש-ברוך-הוא נותן להאדם)).

(ב)

We may further add to the emphasis on the drawing down from above to below—in every detail of the phrase "See, I give before you today":

ויש להוסיף בהדגשת ההמשכה מלמעלה למטה – "בכל פרטי התבות "ראה אנכי נתן לפניכם היום

"ראה / See"—seeing is higher than hearing ["Hearing is not like seeing," and therefore a witness cannot become a judge... for once he saw it... he cannot find merit for him—which is not the case when the judge hears from witnesses who saw the matter]; and among their differences is that hearing is from below to above—grasping detail after detail until reaching the general idea—while sight is from above to below, grasping at once the general idea, and afterward the details.

ראה" – ראייה שלמעלה משמיעה [אינה דומה] שמיעה לראיה, "שלכן אין עד נעשה דין .. כיון דחזיוהו .. לא מצו לה זכותא", מה-שורכן כששומע (הדין) מפי עדים שראו הדבר, ומהחלוקים שביניהם – ששמיעה היא מלמטה למעלה, שתופסת פרט לאחר פרט, עד לכללות הענין, וראיה היא מלמעלה למטה, שתופסת מלפתחלה כללות הענין, ואחר-כך פרטי הדברים.

"אנכי / I"—the revelation of His Essence and Being (that one addresses *Him* by saying "אנכי")... in a manner of elevation and exaltedness (from above to below). This is the difference between אנכי and אֲנִי (even though their meanings and most of their letters—alef, nun, yud—are the same): when one simply identifies, he says "אני Ploni," but when announcing in a manner of loftiness and exaltedness, one says "אֲנִי," as in "אֲנִי הֵרָאָה," and as emphasized in the distinction between אנכי and אֲנִי in the addition of the letter כ"ף, which alludes to Kesser, where the essence of exaltedness resides.

אנכי" – הודעת עצמותו ומהותו (זה שפונים אליו) באמירת "אנכי")... דרך הגבהה והתנשאות (מלמעלה למטה), שזהו החלוק שביין "אני" ל"אנכי" (אף שפירושם ורב אותיותיהם – א' נ' י' – שוים), ששמודיע סתם אומר "אני פלוני", וכשמודיע דרך הגבהה והתנשאות אומר "אֲנִי", כמו "אֲנִי הֵרָאָה", וכמדגש בהקדש שביין "אני" ל"אנכי" ב(הוספת האות כ"ף), שמורה על הפתר ששם עקר הרוקמות והתנשאות.

"נתי / I give"—from above to below; and specifically "נתי," as "Whoever gives, gives with a good eye."

נתי" – מלמעלה למטה, ו"נתי" דיקא, "כל הנתי" "בעין יפה הוא נתי".

"לפני / before you"—meaning into your inwardness. This further emphasizes the drawing down from above to below: that it first enters the level of inwardness, and only afterward extends even into the external aspects. (Which is unlike the order of from below to above—where one goes from the external to the internal.)

לפניכם" – שפירושו לפנימיותכם, שבה מדגשת יותר ההמשכה מלמעלה למטה, שבאה תחלה לבחינת הפנימיות, ואחר-כך נמשכת גם בבחינת החיצוניות (דלא כהסדר דמלמטה למעלה, מן (החיצוניות אל הפנימיות)).

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

“היום / Today”—indicates light and revelation, as it is written, “And G-d called the light: day”; and it also indicates eternity, as our Sages of blessed memory said: “Every place where it says ‘today’—it is eternal and forever—even this very day,” meaning literally *today*. For since the drawing down is from above to below, it is in a manner that is fixed and eternal (without regard to the state and condition of the recipient below).

“ברכה / Blessing”—its concept is *hamshachah*, drawing down (as the word *berachah* is related to *hamshachah*, drawing), from above to below—reaching even the complete form of blessing that comes from the highest level, which is in a hidden state. For this reason it is expressed in terms that seem opposite of blessing (as in the continuation and conclusion of the verse after “blessing”), similar to the Aggadah in Maseches Moed Katan, where Rabbi Shimon bar Yochai sent his son to Rabbi Yehudah and Rabbi Yonasan, and they blessed him in strange words. The son returned to Rabbi Shimon bar Yochai and said they had distressed him—until his father explained that it was all actually blessings... through which there was drawn down from an even higher level... where curse is transformed into blessing—just like teshuvah that is greater than the level of a tzaddik, through which darkness is transformed into light... when evil is turned into good, it is loftier than good that was good from the outset.

And nevertheless, we read “See, I give before you today a blessing...” (a drawing down from above to below) on Shabbos Mevorchim Elul—or on Shabbos Rosh Chodesh Elul—the very time whose theme is “I am to my Beloved and my Beloved is to me,” man’s divine service from below to above *specifically*.

(ג)

Seemingly, this can be explained based on what was explained earlier: that since the month of Elul includes the divine service of the entire year as a whole—both the honest accounting and the repair and completion of the past year, and also the preparation for the coming year—

היום – שמונה על האור והגלוי, כמו שכתוב “ויקרא אלקים לאור יום”, ומורה גם על הנצחיות, שאמר רבותינו ז”ל “כל מקום שנאמר היום – הוא נצחי ולעולם, גם היום הזה”, “היום ממשי”, דכיון שהמשכה היא מלמעלה למטה – הרי היא באופן קבוע ונצחי (מבלי הכט על מעמדו ומצבו של התחתון).

ברכה – שענינה המשכה (ברכה מלשון המשכה) מלמעלה למטה, ועד לשלמות הברכה מדרגא געלית ביותר – שהיא בבחינת סתום, שלכן נאמרת בלשון דהפך הברכה (כהמשך וסיום הכתוב לאחר “ברכה”), בענין האגדה במסכת מועד קטן ששלח רבי שמעון בר יוחאי את בנו לרבי יונתן ורבי יהודה שברכו אותו, אמרו לו כו, וכן הן לרבי שמעון בר יוחאי ואמר שצערנו אותו, עד שפרש לו אביו שהיה הפל ברכות... שעלידי זה נמשך מבחינה עליונה יותר... מה שנתהפך קללה לברכה... כמו שהתשובה גדולה מבחינת צדיק – עלידי זה שהחשך נהפך לאור... מה שנהפך מרע לטוב – זהו גבוה יותר מבחינת טוב בעצם.

ואף-על-פי-כן קורין “ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וגו’” (המשכה מלמעלה למטה) – בשבת (מברכים חדש אלול, או בשבת) ראש-חדש אלול, שענינו “אני לדודי ודודי לי” – עבודת האדם מלמטה למעלה דוקא.

לכאורה אפשר לבאר זה על-פי מה שנתבאר לעיל שפיון שחדש אלול כולל העבודה דכל השנה כלה (הן החשבון צדק והתקון ושלמות דהשנה החולפת, והן ההקנה לשנה הבאה)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משניות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

it contains both directions of divine service: from below to above (during the winter months, which begin from Tishrei—including also the preparation in the month of Elul—"I am to my Beloved and my Beloved is to me") and from above to below (during the summer months, which begin from Nissan—"My Beloved is to me and I am to Him").

Both of these are included in the month of Elul itself: "I am to my Beloved"—from below to above, and "My Beloved is to me"—from above to below.

More specifically: the accounting (and repair and completion) of the previous year begins (and primarily consists of) the service of the summer months of that past year (those adjacent to the month of Elul), which is in the mode of from above to below.

And afterward, it includes also the accounting of the winter months that preceded those. And the preparation for the coming year begins (and primarily consists of) the service of the winter months of the coming year (those adjacent to the month of Elul), in the mode of from below to above—

and afterward, it includes also the preparation for the summer months that will follow.

And it may be said that these two modes are alluded to in the two days of Rosh Chodesh Elul (which belongs to the group of months whose Rosh Chodesh is always two days):

the first day of Rosh Chodesh is the 30th of Menachem Av, which belongs to the order of divine service of the summer months (which begin in Nissan), in the mode of from above to below ("My Beloved is to me");

and the second day of Rosh Chodesh is the first day of the month of Elul, in which begins the preparation for the order of divine service of the winter months (which begin in Tishrei), in the mode of from below to above ("I am to my Beloved").

This is emphasized even more in the particular arrangement of this year: that Rosh Chodesh Elul falls on Shabbos and Sunday.

שני שני אפני העבודה: מלמטה למעלה (בחדשי החורף שהתחלתם מתשרי, כולל גם ההכנה בחדש אלול – "אני לדודי ודודי לי"), ומלמעלה למטה (בחדשי הקיץ שהתחלתם מניסן – "דודי לי ואני לו")

נקללים שניהם בחדש אלול עצמו: "אני לדודי" – מלמטה למעלה, ו"דודי לי" – מלמעלה למטה.

ובפרטיות יותר: הספוב צדק (והתקון ושלמות) דהשנה החולפת – התחלתו (ועקרו) מהעבודה דחדשי הקיץ דהשנה החולפת (הסמוכים לחדש אלול) באפן דמלמעלה למטה

ולאחרי זה מוסיף גם הספוב דחדשי החורף שלפני זה. וההכנה לשנה הבאה – התחלתה (ועקרה) מהעבודה דחדשי החורף דהשנה הבאה (הסמוכים לחדש אלול שלפניהם) באפן דמלמטה למעלה

ולאחרי זה מוסיף גם ההכנה לחדשי הקיץ שלאחרי זה.

ויש לומר, ששני ענינים אלה מרמזים בשני הימים דראש-חדש אלול (שהוא מהחדשים שראש-חדשם): הוא לעולם שני ימים:

שיום ראשון דראש-חדש הוא יום השלושים דחדש מנחם-אב, ששנה לסדר העבודה דחדשי הקיץ (שהתחלתם מניסן). באפן דמלמעלה למטה ("דודי לי");

ויום שני דראש-חדש הוא יום הראשון דחדש אלול, שבו מתחילה ההכנה לסדר העבודה דחדשי החורף (שהתחלתם מתשרי). באפן דמלמטה למעלה ("אני לדודי").

ומדגש יותר בקביעות שנה זו – שראש-חדש אלול חל ביום השבת וביום הראשון

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

On Shabbos (the first day of Rosh Chodesh, the 30th of Menachem Av), the divine service is in the mode of from above to below—where the involvement is only in matters of holiness: Torah and tefillah, and even eating and drinking are permeated with holiness, for through them one fulfills the mitzvah of Oneg Shabbos.

And on Sunday (the second day of Rosh Chodesh, the first of Elul), begins the weekday mode of service—from below to above—where the primary involvement is in weekday work and activity, which are to be refined, clarified, and elevated to holiness.

According to this, we may now explain the connection between Parshas Re'eh and Shabbos Mevorchim (or Shabbos) Rosh Chodesh Elul:

Since Shabbos Mevorchim Elul is always in the month of Menachem Av, and Shabbos Rosh Chodesh Elul is always the first day of Rosh Chodesh (the 30th of Menachem Av), it highlights even more the accounting of the service in the mode of from above to below. And therefore, we read: “See, I give before you today a blessing.”

(7)

However, it is more reasonable to say that Parshas Re'eh is associated not only with the mode of divine service from above to below, but also with the mode of service from below to above, because:

Even though the reading of Parshas Re'eh on Shabbos Mevorchim Elul or on Shabbos Rosh Chodesh Elul is at the end of the month of Menachem Av, the essential theme of that Shabbos day relates to the month of Elul—

whether regarding Shabbos Mevorchim Elul, whose theme is drawing down blessing for the month of Elul, or even more so regarding Shabbos Rosh Chodesh Elul, which—even though it belongs to the count of days of Menachem Av—it is the first day

שְׁבוּת הַשַּׁבָּת (יוֹם רֵאשׁוֹן דְּרֵאש־חֹדֶשׁ, ל' מִנְחָם־אָב) הַעֲבוּדָה הִיא בְּאִפְסוֹ דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה (שְׁהַהֲתַעֲסָקוֹת הִיא בְּעִנְיַי קִדְשָׁה בְּלִבָּד – תּוֹרָה וּתְפִלָּה, וְעַד שֶׁהַקִּדְשָׁה חוֹדֶרֶת גַּם בְּעִנְיָנִים גַּשְׁמִיִּים – אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה – שֶׁעַל יְדֵיהֶם מְקִימִים מִצְוֹת עֲנֵג (שַׁבָּת);

וּבְיוֹם רֵאשׁוֹן (יוֹם שְׁנֵי דְרֵאש־חֹדֶשׁ, א' אֱלוּל) מִתְחִילָה הַעֲבוּדָה דְּשִׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה – בְּאִפְסוֹ דְּמִלְמַטָּה לְמַעְלָה (שֶׁעֲקָר הַהֲתַעֲסָקוֹת הִיא בְּעִבְדִּין (דְּחוּל – לְבָרָרָם וּלְזַכְּכֶם וּלְהַעֲלוֹתָם לְקִדְשָׁה

וְעַל־פִּי זֶה אֶפְשָׁר לְבָאֵר הַקָּשֶׁר וְהַשִּׁיכוֹת דְּפִרְשֵׁת רֵאָה לְשַׁבָּת (מְבָרְכִים אוֹ לְשַׁבָּת) רֵאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל

דְּכִיּוֹן שֶׁשַּׁבָּת מְבָרְכִים חֹדֶשׁ אֱלוּל הִיא לְעוֹלָם בְּחֹדֶשׁ מִנְחָם־אָב, וּשַׁבָּת רֵאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל הִיא לְעוֹלָם יוֹם רֵאשׁוֹן דְּרֵאש־חֹדֶשׁ, שֶׁהוּא יוֹם הַשְּׁלוּשִׁים דְּחֹדֶשׁ מִנְחָם־אָב – מִדְּגֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר הַתְּשׁוּבוֹן שֶׁל אִפְסוֹ הַעֲבוּדָה דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה. וְלָכֵן קוֹרִין בּוֹ: "רֵאָה אֲנִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה

אֲבָל, מִסִּתְּפֵר יוֹתֵר לומר שֶׁפִּרְשֵׁת רֵאָה שִׁיכָתָה (לֹא רַק לְאִפְסוֹ הַעֲבוּדָה דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה, אֲלָא גַם) לְאִפְסוֹ הַעֲבוּדָה דְּמִלְמַטָּה לְמַעְלָה, כִּי

אִפְּשָׁר לְהַקְרִיָּא דְּפִרְשֵׁת רֵאָה בְּשַׁבָּת מְבָרְכִים חֹדֶשׁ אֱלוּל אוֹ בְּשַׁבָּת רֵאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל הִיא בְּסִיּוּמוֹ שֶׁל חֹדֶשׁ מִנְחָם־אָב, הֲרִי, עֲנִינוּ הַעֲקָרִי דִּיּוֹם הַשַּׁבָּת זֶה – שִׁיָּד לְחֹדֶשׁ אֱלוּל

הֵן בְּנוֹגַע לְשַׁבָּת מְבָרְכִים חֹדֶשׁ אֱלוּל, שֶׁעֲנִינוּ הַמְשַׁכָּת בְּרָכָה לְחֹדֶשׁ אֱלוּל, וְהֵן (וְעַל אַחַת בְּפֶה וּכְפֶה) בְּנוֹגַע לְשַׁבָּת רֵאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל – שֶׁאִפְּשָׁר לְמַגֵּן הַיָּמִים דְּחֹדֶשׁ מִנְחָם־אָב, הֲרִי הוּא יוֹם רֵאשׁוֹן דְּרֵאש־חֹדֶשׁ (רֵאשׁ שְׁכוּלָל כָּל יָמֵי הַחֹדֶשׁ) אֱלוּל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

of Rosh Chodesh, which includes all the days of the month of Elul.

Moreover—and this is the main point: even the end of the month of Menachem Av (in which Shabbos Mevorchim Elul occurs, and in which falls the first day of Rosh Chodesh Elul) already belongs to Elul and Tishrei—the beginning of the winter months.

As is known from Jewish custom, that from the 15th of Av onward, people begin blessing one another with the blessing of “Kesivah vachasimah tovah” (and “Gemar chasimah tovah”); and this is hinted to in the mazal of the month of Menachem Av—“Ma’al Aryeh,” “The Lion rises”—where the Lion refers to the Holy One, blessed be He...

as it is written about it (Amos 3:8), “The lion has roared—who will not fear?”—the acronym of Elul: Elul, Rosh Hashanah, Yom Kippur, Hosha’ana Rabbah. That is: in the month of Menachem Av, there is an allusion to the conclusion and completion of the *chasimah tovah*—in the *pitka tava* (“good note”) of Hosha’ana Rabbah.

And therefore, it must be said that Parshas Re’eh—which is read at the end of the month of Menachem Av, on Shabbos Mevorchim Elul or on the first day of Rosh Chodesh Elul—is also (and primarily) related to the mode of divine service from below to above, the central theme of the month of Elul: “I am to my Beloved.”

And this is also hinted to in the content of the parshah—its end and conclusion being the section of the festivals: Pesach and Shavuos, the festivals of the summer months, which correspond to the mode of service of “My Beloved is to me,”

and until its very conclusion (the reading of maftir): “The festival of Sukkos you shall make for yourself” (which includes Shemini Atzeres)—the festival of the winter months, which corresponds to the mode of service of “I am to my Beloved.”

ועוד ועקר: גם (סיומו של) חודש מנחם-אב (שבו מברכים חודש אלול, ובו חל יום א' דראש-חודש אלול) שנה כבר לחודש (אלול) תשרי – התחלת חודשי החורף.

כידוע מנהג ישראל – שמחמשה עשר באב ואילך, מברכים איש את רעהו בברכת “כתיבה וחתימה טובה” (ו“גמר חתימה טובה”);

ובמקום במזלו של חודש מנחם-אב – “מעל אריה” (אריה – זה הקדוש-ברוך-הוא)

דכתיב בה (עמוס ג', ח) “אריה שאג מי לא יירא”, ראשי-תבות “אלול ראש-השנה יום-הכפורים הושענא רבה”, היינו – שבחודש מנחם-אב נרמז גמר ושלמות החתימה טובה – בה “פתקא טבא” דהושענא רבה.

ועל כרחוק צריך לומר – שפרשת ראה (שקורין בסיומו של חודש מנחם-אב – בשבת מברכים חודש אלול או ביום א' דראש-חודש אלול) – שיקת גם (ובעקר) לאפן העבודה דמלמטה למעלה – ענינו “העקרי של חודש אלול – “אני לדודי”.

ובמקום גם בתוכן הפרשה – שסיומה וחתימה בפרשת הימים טובים – פסח ושבועות, הימים טובים דחודשי הקיץ ששייכים לסדר העבודה ד“דודי לי”;

ועד להסיום וחיתום ממש (הקריאה דמפטיר): “הג הספות תעשה לה” (כולל גם שמיני-עצרת) – היום-טוב דחודשי החורף ששייכים לסדר העבודה ד“אני לדודי”.

(ה)

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משניות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

The explanation of this can be said based on what was explained earlier—that in the month of Elul, in addition to the two modes of divine service, from below to above (“I am to my Beloved”) and from above to below (“My Beloved is to me”), there is also—and primarily—the *fusion* of “I am to my Beloved and my Beloved is to me.”

That is: when the two are joined together, they become the *name* (which reflects the essence and nature) of the month of Elul—the acronym of “I am to my Beloved and my Beloved is to me,” which includes both in a single phrase.

The point is: there is an advantage in “I am to my Beloved” over “My Beloved is to me,” and there is an advantage in “My Beloved is to me” over “I am to my Beloved”—and the true perfection is in the combination of both levels, “I am to my Beloved and my Beloved is to me,” joined together.

The advantage of “I am to my Beloved” is the divine service of the person (“ani”) in a mode of *his own arousal from below* (from below to above).

However, on the other hand, since man is limited, he can only reach that level of G-dliness (“dodi”) which corresponds and relates to the limitations of man (“ani”).

In the language of Chassidus: this is *it'arusa dil'sata* (arousal from below) that draws down an *it'arusa dil'eila* (arousal from above) that corresponds to it.

The advantage of “My Beloved is to me” is the revelation of a level of G-dliness (“dodi”) that is *infinitely beyond* the limitations of man.

That is, the second “dodi” of “ani le'dodi ve'dodi li” is higher than the first “dodi” that is within the grasp of man.

In the language of Chassidus: this is an *it'arusa dil'eila* that comes from a level where the arousal from below cannot reach, and through drawing it down to man (from above to below), the true infinite aspect is revealed—even as it is expressed within the human condition.

ויש לומר הבאור בזה – בהקדם מה שנתבאר לעיל שבתחילת אלול ישנו (נוסף על ב' אפנים דהעבודה – מלמטה למעלה, “אני לדודי”, ומלמעלה למטה, “דודי לי”) גם (ובעיקר) התבאר ד’ “אני לדודי ודודי לי”,

ששניהם יחד נעשים שמו (שהשם מורה על תכנו ומהותו) של חודש אלול – ראשי תבות “אני לדודי ודודי לי”, שכולל שניהם בתבה אחת

ונקודת הענין: שיש מעלה ב’ “אני לדודי” לגבי “דודי לי”, ויש מעלה ב’ “דודי לי” לגבי “אני לדודי”, והשלמות האמיתית היא בחבור שתי המעלות – “אני לדודי ודודי לי” גם יחד

המעלה ד’ “אני לדודי” – עבודת האדם (“אני”) באפן (של) אתערוותא דלתתא (מלמטה למעלה).

אבל לאידך – כיון שהאדם מצד עצמו הוא מגבל – ביכולתו להגיע לדרגת האלקות (“דודי”) שיש לה – (“ערך ושיכוך להגבלת האדם”) (“אני

ובלשון התסידות: “אתערוותא דלעילא” שעל ידי (“ובעיקר) ה’ “אתערוותא דלתתא

המעלה ד’ “דודי לי” – התגלות דרגת האלקות (“דודי”) שבאי-ערך להגבלת האדם

דודי” הבית, ב’ “אני לדודי ודודי לי”, שלמעלה” מ’ “דודי” הראשון שבערך להגבלת האדם

ובלשון התסידות: “אתערוותא דלעילא” ממקום שאין “אתערוותא דלתתא” מגעת שם, ועל ידי המשכתה להאדם (מלמעלה למטה) – מתגלה אמתת (הענין) דבלי גבול (גם מצד גודל האדם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Therefore, man is called not “ani” (I), but “li” (to me), which signifies eternity and the absence of limitation—“wherever it says ‘li,’ it never departs.”

שָׁלְכוּ נִקְרָא הָאָדָם (לֹא "אֲנִי", אֲלָא) "לִי", שְׁמוּרָה
עַל הַנְּצָחִיּוּת (בְּלִי גְבוּל) – "כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר לִי –
".אֵינוֹ זֶה לְעוֹלָם

But on the other hand, this is a revelation from above that does not come through man's own effort—it is “*bread of shame*” (undeserved).

אָבֿל לֹא־יִדֹּד – הָרִי זֶה גִּילּוֹי מִלְמַעְלָה שְׁאִינוּ בָּא עַל
יְדֵי עֲבוֹדַת הָאֱדָם – "נִהְיָא דְכִיסּוּפָא" [=לֶחֶם שֶׁל
].בוֹשָׁה חֲנָם

And the true perfection is in the unification of both advantages—“I am to my Beloved and my Beloved is to me” (Elul): the advantage of man’s avodah and the advantage of the infinite.

והַשְׁלָמוֹת הָאֵמֶת הֵיא בְּחִבּוּר שְׁתֵּי הַמַּעֲלוֹת – "אֲנִי
לְדוּדִי וְדוּדִי לִי" (אֶלּוּל) – מַעֲלַת עֲבוֹדַת הָאָדָם
וּמַעֲלַת הַבְּלִי גָבוּל

As is hinted in the beginning and end of the word “Elul” (which encompasses the entire word): “Ani” (man’s service) and “Li” (without limitation).

כְּמִרְמֵז בְּהִתְחַלָּה וְסִיּוֹם תַּבַּת "אֵלּוּל" (שְׁכוּלִים כָּל
(הַתְּבָה) – "אֲנִי" (עֲבוֹדַת הָאָדָם) "לִי" (בְּלִי גְבוּל

That is: that even man's service (from below to above) is in a manner that transcends measurement and limitation—like the revelation from above to below.

הַיִּינוּ, שְׁבַם עֲבוֹדַת הָאָדָם (מִלְמָטָה לְמַעַלָּה) הִיא
בְּאִפּוֹ שְׁלִמְעָלָה מִמְּדִידָה וְהֶגְבְּלָה – כְּמוֹ הַגִּילּוּי
מִלְמַעַלָּה לְמִטָּה

And it may be said that this idea is also hinted in the five roshei teivos (acrostics) found in Elul:

וַיֵּשׁ לֹאמֹר, שְׁעָנִין זֶה מְרָמָז גַּם בְּחִמְשַׁת הָרָאשִׁי תְבוֹת:
שְׁבָא לֹול

אָנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי) Avodah / Tefillah (אָנֶה לְדוּדֵי וְשִׁמְתִּי לָךְ, 2) Torah (אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְנֹת לְאַבְיוֹנִים, 4) Gemilus chassadim (לִי, 3) — (אֲשִׁירָה לָּהּ, וְאֶמְרוּ לְאֶמֶר) Geulah (אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבָב, 5) Teshuvah

ג' הסוּיִן דְּתוֹרָה ("אֵנָּה לְיָדוֹ וּשְׁמָתִי לָהּ"), עֲבוּדָה / –
תַּפְּלָה ("אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי"), וּגְמִילוּת הַסְּדִים
("אֵישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְנוּת לְאֶבְיוֹנִים"), תְּשׁוּבָה ("אֵת
לְבָבָהּ וְאֵת לִבָּהּ"), וּגְאָלָה ("אֲשִׁירָה לָהּ" וְאֶמְרוּ
– ("לֵאמֹר

that man's service in the three lines upon which the world stands (which correspond to the three worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah) is in a way that transcends all measurement and limitation—of both man and the world—

שְׁעֲבוּדַת הָאָדָם בְּג' חֳנוּיִן שְׁעָלֵיהֶם הָעוֹלָם (שְׁנֹחֶלֶק
לִג' עוֹלָמוֹת – בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה) עוֹמֵד – הִיא
(בְּאִפְסוֹן שְׁלֹמֶעֱלָה מִמַּדִּינָה וְהַגְּבֻלָּה (דְּהָאָדָם וְדֵהָעוֹלָם

through the fact that this service is permeated with teshuvah—whose essence is “and the spirit shall return to G-d Who gave it” (Koheles 12:7):

על־ידי זה נִשְׁחַדוּרָה בַּעֲבוּדַת הַתְּשׁוּבָה – לְשִׁעֲנִינָה –
 – "וְהָיוּ תְּשׁוּבֵי אֵל הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר נִתְּנָה

the world of Atzilus (the fourth world), and even the idea of geulah—

— עולם האצילות (עולם הרביעי), ועד לענין הגאולה

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

the fifth world ("fifth to Pharaoh"), from which all lights are discharged and revealed—utterly beyond the entire structure of the four worlds of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah.

עולם החמישי ("חמישית לפרעה", דאיתפריעו ואתגלגלין מניה כל נהורין) – שפאין צרוף לכל סדר השתלשלות דד' עולמות – אצילות, בריאה, יצירה, עשיה.

And the counterpart to this in man's soul is that his service is permeated and carried out from the level of *yechidah*, with a completely different style:

ודגמתו בנפש האדם – שעבודתו חדורה ונעשית מצד בחינת ה"יחידה", בסגנון אחר לגמרי:

man's service from below to above ("I am to my Beloved") is not from the lowly position of man's limitations, but *from the outset* in a higher plane—beyond limitation—

עבודת האדם מלמטה למעלה ("אני לדודי") – היא (לא בדרךגא תחתונה – מטה – שלפי ערוף הגבלת ומצב האדם, אלא היא מלכתחלה) בדרךגא עליונה, (מעלה) שלמעלה ממדידה והגבלה,

because it comes from man's true and inner essence (as it says, "You are called man" based on "adamah le'elyon")—

להיותה מצד מציאותו האמיתית והפנימית דהאדם – ("אתם קרויין אדם" על שם "אדמה לעליון נשמת האדם – שהיא חלק אלוהה ממעל ממש", "יחידה ליחידה", שהיא בתכלת היחוד עם הקדוש-ברוך-הוא – "ישאל וקדשא-ברוך-הוא" פלא חד.

(1)

According to this, we can explain the connection and relevance of the month of Elul to the portion of Re'eh:

על-פי-זה יש לבאר הקשר והשיכות דחדש אלול לפרשת ראה:

In order that the service of the month of Elul be complete—through the combination of both levels of "I am for my beloved and my beloved is for me" also together, meaning that the service of man ("I") is in a manner of without limit ("for me")—a person (who is limited) must be on an exalted level that is beyond measurement and limitation (through which he reveals his true essence, that he is one with the Holy One, blessed be He).

כדי שהעבודה דחדש אלול תהיה בשלמות, על-ידי חבור ב' המעלות דאני לדודי ודודי לי גם יחד, שעבודת האדם (אני) היא באופן של בלי גבול (לי) – צריך האדם (תמגבל) להיות בדרךגא נעלית שלמעלה ממדידה והגבלה (על- ידי-ה שמוגלה את (מציאותו האמיתית שהוא חד עם קדשא-ברוך-הוא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

And this is the theme of the portion Re'eh—"See, I give before you today a blessing"—that as a preface to the service of man (from below to above) in all the details of the matters of "do" and "do not do" (as the verse continues, "that you will listen to the commandments of Hashem...", and the negation, "and if you do not listen..."), it emphasizes the great stature of the person who serves (each and every individual of Israel) to whom it is said:

"See"—that he is relevant to and must reach not only the level of hearing, but also the level of seeing. "I"—"I Who I am," "give"—every giver gives with a good eye, "before you"—to your inwardness, "today"—in a manner of light and revelation, and in an eternal manner, "a blessing..."—all matters of blessings, both revealed blessings and even higher blessings that are in a concealed state (as mentioned earlier in section 2).

In other words: The approach to the entirety of man's service ("I am for my beloved") is with the knowledge and recognition that within one's inwardness ("before you") is given ("I give") the revelation ("today") of the level of "I Who I am." And through this, the entirety of one's service from below to above ("I") becomes in the most elevated way—even beyond measure and limitation.

And in more detail—this is emphasized in the portion Re'eh also in the combination of both directions of service: from below to above ("I am for my beloved") and from above to below ("and my beloved is for me")—also together, in the month of Elul.

"I give before you": "give"—a giving from above to below, and "before you"—to your inwardness, for the true perfection of drawing down into inwardness is when it is also accomplished through man's own service from below to above.

וזהו התכונ דפרשת ראה – ראה אנכי נתן לפניכם-
היום ברכה" – שבתור הקדמה לעבודת האדם
(מלמטה למעלה) בכל פרטי הענינים דעשה ולא
תעשה (בהמשך הכתוב אשר תשמעו אל מצות ה'
גו", והשליה ואם לא תשמעו גו"), מדגש גדל
מעלתו של האדם העובד (פלא-אחד ואחד משראל)
שאומרים לו:

ראה" – ששייך וצריך להיות לא (רק) בדרךבא של-
שמיעה, אלא (גם) בדרךבא של ראייה, אנכי – אנכי
מי שאנכי, נתן" – כל הנותן בעין יפה הוא נותן",
לפניכם" – לפנימיותכם, היום" – באופן של אור
וגלוי, ובאופן נצחי, ברכה וגו" – כל עניני ברכות,
הן ברכות גלויות, והן ברכות נעלות יותר שהן
(מבחינת סתים) (כנזכר לעיל סעיף-ב

כלומר: הגישה לכללות עבודת האדם (אני לדודי"),
היא, מתוך ידיעה והפירה שבפנימיותו לפניכם" נתן
נתן" (הגלוי (היום" דבחינת אנכי מי שאנכי",
ועל-ידי-זה נעשה כללות עבודתו מלמטה למעלה
(אני" באופן נעלה ביותר, ועד למעלה ממדידה
והגבלה

ובפרטיות יותר – מדגש בפרשת ראה גם חבור ב'
אפני העבודה דמלמטה למעלה (אני לדודי")
ומלמעלה למטה (דודי לי") גם יחד ("אלול

נתן לפניכם": נתן" – נתינה מלמעלה למטה,-
ולפניכם" – לפנימיותכם, שהשלמות האמתית
בהמשכה בפנימיות היא כשנעשית (גם) מצד עבודת
האדם מלמטה למעלה

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

“Blessing, etc.”: “Blessing” — a revealed blessing that is drawn from above to below, and a higher blessing that comes through transforming the curse into a blessing—from below to above. And their parallel in service: the service of the righteous (from above to below) and the service of baalei teshuvah (from below to above), and their combined service as well—“to return the righteous in teshuvah” (Berachos 34b).

And the power to unite these two concepts—of from above to below and from below to above—is from (the verse) “I set before you... blessing, etc.”—that it comes from a level higher than both of them: “See, I” — “I, who I am,” who is not hinted to in any letter or crown (Zohar II 42a), a level that is beyond the bounds of “above” and “below”—and through it both are united together.

And similarly at the end of the parsha—“The festival of Sukkos you shall make for yourself” (Devarim 16:13), whose conclusion is Shemini Atzeres, the meaning of which is (Bamidbar 29:35): “An assembly shall be for you,”—they shall be for you alone, and no stranger with you (Sukkah 55b)—“Israel and the King alone.” And this idea is already alluded to in the Torah reading on Shabbos Mevarchim Elul (or Shabbos Rosh Chodesh Elul), to teach us that a person’s divine service (“I am to my Beloved”) must be in the most elevated manner, beyond all measurement and limitation, from the essence of his being—which is one with the Holy One, blessed be He.

(ז)

And one can further add that this concept (that man’s divine service is, from the outset, on a level higher than measurement and limitation) is emphasized even more when the beginning of the month of Elul falls on Shabbos:

בְּרָכָה וגו': "בְּרָכָה" בְּרָכָה גְלוּיָהּ שְׁנִמְשָׁכָתָהּ
מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, וּבְרָכָה נִעְלִית יוֹתֵר שְׁבָאָה עַל־יְדֵי
הַפִּיכָת הַקָּלָלָה לְבְרָכָה - מִלְמַטָּה לְמַעְלָה. וְדִגְמָתָם
בְּעִבּוּדָה - עֲבוּדַת הַצְדִּיקִים (מִלְמַעְלָה לְמַטָּה)
וְעִבּוּדַת הַבַּעֲלִי תְשׁוּבָה (מִלְמַטָּה לְמַעְלָה) וְעִבּוּדָתָם
גַּם יַחַד (לְאַתְבָּא צְדִיקָא בְּתַתִּיבְתָּא [=לְהַחְזִיר אֶת
הַצְדִּיקִים בְּתִשְׁבּוּבָה]) "י"

וְהַכֹּחַ לְחִבּוּר ב' הַעֲנִינִים דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה וּמִלְמַטָּה
לְמַעְלָה נִתֵּן לְפָנֵינוּ .. בְּרָכָה וגו'") הוּא מְדַרְבָּא
שְׁלִמְעָלָה מִשְׁנִיָּהֶם - רָאָה אֲנִי, אֲנִי מִי שְׁאֲנִי,
דְּלֹא אֲתַרְמִין בְּשׁוּם אוֹת וְקוּצָא [=שְׁלֹא נִרְמַז בְּשׁוּם
אוֹת וְקוּץ] [72, בְּחִינָה שְׁלִמְעָלָה מְגִדָּר מַעְלָה וּמַטָּה
-] שְׁעַל יְדָה נִעֲשֶׂה חִבּוּר שְׁנִיָּהֶם יַחַד

וְעַל־דִּרְדְּרוֹתָהּ בְּסִיּוּם הַפְּרָשָׁה - חַג הַסֻּכּת - 73 תַּעֲשֶׂה
לָהּ, "שְׁסִיּוּמוֹ וְחֻתְמוֹ בְּשִׁמְיָנִי־עֲצָרָת שְׁעִנְיָנוּ שֶׁל
שְׁמִינִי־עֲצָרָת עֲצָרָת תִּהְיֶה לָּם", יְהִי לָהּ לְבִדָּה וְאִין
לְזָרִים אִתָּהּ" 74, "יִשְׂרָאֵל וּמִלְכָּא בְּלַחֲדוּתָהּ [=יִשְׂרָאֵל
וְהַמֶּלֶךְ לְבִדָּה] 75, וְעִנְיָנוּ זֶה מְרַמֵּז כָּבֵד בְּהַקְרִיָּאָה
בְּתוֹרָה בְּשִׁבְתָּ (מְבָרְכִים אֱלוּל אוֹ בְּשִׁבְתָּ) רֹאש־חֹדֶשׁ
אֱלוּל, לְלַמְּדֵנוּ, שְׁעִבּוּדַת הָאָדָם (אֲנִי לְדוּדִי) צְרִיכָה
לְהִיּוֹת בְּאֶפֶן נִעְלָה בְּיוֹתֵר וְעַד לְמַעְלָה מִמֶּדִּידָה
וְהַגְבָּלָה, מִצַּד עֲצָם מְצִיאוֹתָיו שֶׁהוּא חַד עִם
קוֹדֶשׁ־בְּרִיךְ הוּא

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף, שְׁעִנְיָנוּ זֶה (שְׁעִבּוּדַת הָאָדָם הִיא
מִלְכַּתְחִלָּה בְּדִרְגָּא נִעְלִית שְׁלִמְעָלָה מִמֶּדִּידָה וְהַגְבָּלָה)
הוּא בְּהַדְגָּשָׁה יוֹתֵר בְּהַקְבִּיעוֹת דְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֱלוּל
בְּשִׁבְתָּ:

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

A Jew's spiritual standing on Shabbos is on a loftier level—indeed, beyond comparison—to his standing during the weekdays. It follows, therefore, that when Rosh Chodesh Elul begins on Shabbos, the service of “I am my Beloved’s” (the work of man) begins while the person is already in a Shabbos-like spiritual state (“a Shabbos’dike Yid”).

And in accordance with this, the service of the month of Elul as a whole—including even its weekdays—is also performed in a Shabbos-like manner (“in a Shabbos’dike way”).

More specifically, this applies to the two-day Rosh Chodesh Elul:

In some months that have two days of Rosh Chodesh, it can happen that the first day is a weekday (e.g., Friday) and the second day falls on Shabbos. But this is never the case for Rosh Chodesh Elul. When Elul begins on Shabbos, the first day is always Shabbos, and the second day is Sunday.

One can say that this emphasizes the point that the service of “I am my Beloved’s” (from below to above) does not follow a gradual ascent—from weekday to Shabbos—but rather begins immediately in a Shabbos state.

Moreover, the first day of Rosh Chodesh (which is “first” also in significance) that falls on Shabbos influences and uplifts even the second day of Rosh Chodesh that falls on Sunday (which is blessed by the Shabbos), so that it too carries the Shabbos-like service of “I am my Beloved’s”—and this influence extends throughout the entire month of Elul.

(ח)

And this idea is further emphasized on the Shabbos day (which is also Rosh Chodesh) itself—through the precedence of Shabbos over Rosh Chodesh: even though on this day both themes of Shabbos and Rosh Chodesh are present, nevertheless,

מעמדו ומצבו של כל-אחד ואחד מישראל ביום השבת הוא באופן נעלה יותר ועד לעלוי שפאין-ערוך למעמדו ומצבו בימות החול. ונמצא, שבראש חודש אלול שחל בשבת מתחילה העבודה דאני לדודי (עבודת האדם) כשהאדם נמצא במעמד ומצב של ("שבת א שבת דיקער איד

ובהתאם לכך נמשכת העבודה דחודש אלול גם בימי החול – במעמד ומצב של שבת (אויף א שבת דיקון אפן).

ובפרטיות יותר – בנוגע לב' הימים דראש-חודש אלול:

בכמה חידשים שראש-חודש שלהם ב' ב' ימים יכל להיות שבת ראש-חודש באופן שא' דראש-חודש חל ביום חול (יום הששי) וב' דראש-חודש חל בשבת, מה-שאינן ראש-חודש אלול כשחל בשבת, הרייזה לעולם באופן שא' דראש-חודש הוא ביום השבת וב' דראש-חודש ביום חול (יום ראשון)

ויש לומר, שבזה מדגש שהעבודה דאני לדודי (מלמטה למעלה) אינה באופן דמן הקל אל הכבד, תחלה באופן של חל ואחר-כך באופן של שבת, אלא, היא מלכתחלה באופן של שבת

ולא עוד אלא שיום ראשון דראש-חודש (ראשון) – גם במעלה וחיובות – בהענין דראש חודש) שחל בשבת פועל ומשפיע גם על יום שני דראש-חודש שחל ביום ראשון בשבוע (שמתברר מיום השבת), שגם בו תהיה העבודה דאני לדודי (עבודת האדם) מתוך מעמד ומצב של שבת (ועל-ידייזה גם במשך (כל ימי חודש אלול).

וענין זה מדגש עוד יותר ביום השבת (א' דראש חודש) עצמו – בהקדימה דשבת לראש-חודש: אף שבימים זה ישנם ב' הענינים דשבת וראש-חודש, מכל-מקום, ענינו של השבת קודם ומדגש יותר מענינו של ראש חודש

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חַדֶּשׁ אֱלוּל ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

the identity of Shabbos takes precedence and is emphasized more than the identity of Rosh Chodesh.

As is emphasized in the prayers of the day, where the primary prayer text is that of Shabbos, and only afterwards is Rosh Chodesh mentioned and added in (after the content of Shabbos). Similarly, in Birchas HaMazon (which is a Biblical obligation), the theme of Shabbos is mentioned first ("Retzei") and only afterwards the theme of Rosh Chodesh ("Yaaleh Veyavo"). And this emphasis is even greater in Kiddush of the day, where Rosh Chodesh is not mentioned at all.

And the emphasis is even stronger in the blessings of the Haftorah, where—even though the Haftorah itself is related not to Shabbos (e.g. from the Seven of Consolation), but rather to the theme of Rosh Chodesh ("The heavens are My throne"—the Haftorah for Shabbos Rosh Chodesh, or "Tomorrow is the New Moon"—the Haftorah for the eve of Rosh Chodesh), nonetheless, the blessing is concluded only with the theme of Shabbos (unlike a Yom Tov that falls on Shabbos, where the conclusion includes Yom Tov as well).

And one can say that this contains an allusion in man's divine service: the precedence of Shabbos over Rosh Chodesh goes back to the very beginning of creation—for Rosh Chodesh was added only after the world was created, as implied in the wording of our Sages (Midrash): "Since the Holy One, blessed be He, *chose* His world, He established in it months and years." It says "chose" (and not "created")—implying that this is a choice after creation.

כַּמְדָּגֵשׁ בַּתְּפִלוֹת הַיּוֹם, שֶׁנֶּסֶחַ הַתְּפִלָּה הוּא שֶׁל שַׁבָּת אֲלֵא שְׁמוֹסִיפִים וּמִזְכִּירִים גַּם עֲנִינוּ שֶׁל רֹאשׁ־חֹדֶשׁ לֹא (לֹא־חֲרִי עֲנִינוּ שֶׁל שַׁבָּת), וְעַל־דִּרְדְּרוֹ בְּכִרְפֹּת הַמָּזוֹן (שְׁחִיבָה מִן הַתּוֹרָה), שְׁמִזְכִּירִים תְּחִלָּה עֲנִינוּ שֶׁל שַׁבָּת ("רִצֵּה") וְאַחֲרֵכֶּךָ עֲנִינוּ שֶׁל רֹאשׁ־חֹדֶשׁ ("יַעֲלֶה וְיָבוֹא"),

וּמְדָגֵשׁ יוֹתֵר בְּקִדּוּשׁ הַיּוֹם, שֶׁלֹּא מִזְכִּירִים כָּלֵל עֲנִינוּ שֶׁל רֹאשׁ־חֹדֶשׁ, וְעַל־דִּרְדְּרוֹ (וְחִדּוּשׁ גָּדוֹל יוֹתֵר) בְּבִרְכוֹת הַהַפְּטָרָה, שְׁאֵף שְׁמִפְטִירִין (לֹא בְּעֲנִינוּ שֶׁל שַׁבָּת, מִהַשִּׁבֵּעַ דְּנִחְמָתָא, אֲלֵא) בְּעֲנִינוּ שֶׁל רֹאשׁ־חֹדֶשׁ, "הַשְּׁמִים כְּסֵאִי" (הַפְּטָרַת שַׁבָּת רֹאשׁ־חֹדֶשׁ), וּפְסוּק רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן ד' מִקְרַת חֹדֶשׁ "הַפְּטָרַת שַׁבָּת עֶרֶב־רֹאשׁ חֹדֶשׁ), מְכַל־מְקוֹם, חוֹתָמִים הַבִּרְכָּה בְּעֲנִינוּ שֶׁל שַׁבָּת בְּלִבָּד (דִּלֹּא כְּבִיּוֹם טוֹב שֶׁחֵל בְּשַׁבָּת שְׁחִיבָה מִיָּמִים גַּם בְּעֲנִינוּ שֶׁל יוֹם־טוֹב).

וַיֵּשׁ לומר הַרְמָז בְּזוֹה בְּעִבּוּדַת הָאָדָם*: -הַקְדִּימָה דְּשַׁבָּת לְרֹאשׁ־חֹדֶשׁ הִיא מִהֶתְחִלַת הַבְּרִיאָה – שְׁהִירִי, רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִתְּסַף לְאַחֲרֵי בְּרִיאַת הָעוֹלָם, כְּדִיּוֹק לְשׁוֹן חֻקְמִינוּ ל' "מִשְׁבַּחַר הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא בְּעוֹלָמוֹ קָבַע בּוֹ רֹאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשָׁנִים", "מִשְׁבַּחַר" (וְלֹא "מִשְׁבַּרָּא") דִּיקָא

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משויות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

And one can say this is also connected with the choosing of Yaakov and his children (as the Midrash continues: "And when He chose Yaakov and his children, He established in it a Rosh Chodesh of redemption"), for it is through them that the fixing of months and years comes about—"Yisroel sanctifies the times" (they sanctify the festivals). This is unlike Shabbos, which was fixed from the very beginning (and even before) the creation—as is known that there is a Shabbos that precedes the six days of creation. Shabbos is "sanctified and established" from the start.

And in deeper terms – that Shabbos preceded the world (Bereishis Rabbah 10:9), it is above time, whereas Rosh Chodesh is also connected to the world, for from when the Holy One, blessed be He, chose His world, He established in it new months and years.

And based on this, we can explain the deeper emphasis of Shabbos more than that of Rosh Chodesh Elul, through the fact that Shabbos precedes Rosh Chodesh. And all the more so, because the matter of Rosh Chodesh is not mentioned (in the Kedushah or in the blessing of the Haftarah), only the matter of Shabbos alone—

that the service of man ("I am to my Beloved") must be in such a manner that at the beginning of his service he stands in a state entirely above the world, such that the aspect of the day of Shabbos (which is unlimited) is more felt in him than the matter of Rosh Chodesh (which is associated with the limitations of the world),

and to the extent that in several aspects only the matter of Shabbos is felt (Shabbos on its own, entirely beyond any association with Rosh Chodesh), and therefore even the mention of Rosh Chodesh does not limit the greatness of Shabbos (which is unlimited),

ויש לומר, שענינו זה קשור גם עם הבחירה ביצחק ובניו (כחמש המדרש וכשפטר ביצחק ובניו קבע בו ראש-חודש של גאלה"), שעל ידם נעשית קביעות הקדשים והשנים, "שראל אנהו דקדשינהו לזמני" [=הם שמקדשים את המועדים], מה-שאין-כן שבת שנקבע מהתחלת (וקדם) הבריאה (וכידוע שיש שבת שלפני ששת ימי המעשה**), "שבת מקדשא [וקימא] =מקדשת ועומדת

ובעמק יותר – ששבת קדמה לעולם (בראשית רבה י, ט), למעלה מהזמן, מה-שאין-כן ראש-חודש שיוך כו' גם לעולם, משפטר הקדוש-ברוך-הוא בעולמו קבע בו ראשי חודשים ושנים.

ועל-פי-זה יש לבאר תכן הדגשת ענינו של שבת יותר מענינו של ראש-חודש אלול, על-ידי הקדימה דשבת לראש-חודש, ועל-אחת-כמה וכמה על-ידי זה שלא מפירים ענינו של ראש-חודש (בקדוש ובברכת – ההפטרה) אלא ענין השבת בלבד

שעבודת האדם ("אני לדודי") צריכה להיות באופן שבהתחלת עבודתו נמצא במעמד ומצב שלמעלה לגמרי מהעולם, שענינו של יום השבת (בלי גבול) נרגש אצלו יותר מענינו של ראש-חודש (ששיוך (להגבלת העולם),

ועד שבכמה ענינים נרגש ענין השבת בלבד (שבת בפני-עצמו, שלמעלה משיכותו לראש חודש), ובמילא, גם הזכרת ענינו של ראש-חודש אינה (מגבילה את מעלת השבת (בלי גבול),

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל ה'תש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

rather, on the contrary, through this the advantage of Shabbos (without limitation) is drawn into the aspect of Rosh Chodesh. And in our case, Rosh Chodesh Elul—"I am to my Beloved"—that man's service should be in a way that is above measure and limitation (like Shabbos).

And with stronger emphasis, from the Torah reading of this Shabbos—"See, I place before you today a blessing"—since the level of "Anochi" ("I")—Who is Anochi—is given in his inwardness with permanence and eternity, it is certainly completely beyond the limitations and boundaries of the world (above time, and even above the order of times).

And while he is in this elevated state, he performs his divine service (the service of man) within the limitations and definitions of the world.

אֵלָא אֲדַרְבֵּה, שְׁעַל־יְדֵי זֶה נִמְשָׁכֶת מַעֲלַת הַשַּׁבָּת (בְּלִי גְבוּל) בְּעֶנְיָנוּ שֶׁל רֹאש־חֹדֶשׁ, וּבִגְדוּן דִּיּוֹן, רֹאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל, "אֲנִי לְדוּדִי" – שְׁעֲבוּדַת הָאָדָם (תִּהְיֶה בְּאִפֹּן שְׁלִמְעָלָה מִמְדִּידָה וְהַגְבֻּלָה) שַׁבָּת.

וּבִהְדַּגְשָׁה יִתְרָה מִצַּד הַקְּרִיאָה דְּיוֹם הַשַּׁבָּת זֶה – "רֹאֵה אֲנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה" – שְׁכִיּוֹן שְׁבָחִינָה "אֲנֹכִי" מִי שֶׁ"אֲנֹכִי" נִתְּנָה בְּפָנִימִיּוּתוֹ בְּאִפֹּן שֶׁל קְבִיעוּת וְנִצְחִיּוּת, הִרְיָהּ בּוֹדֵאֵי לְמַעַלָּה לְגַמְרֵי מִהַגְבֻּלַת וּגְדֵרֵי הָעוֹלָם (לְמַעַלָּה מִזְמָן, וּלְמַעַלָּה), (אֲפֹלוּ מִסְדֵּר זְמָנִים),

וּבִהְיוּתוֹ בְּמַעֲמַד וּמַצָּב זֶה עוֹבֵד עֲבוּדָתוֹ (עֲבוּדַת הָאָדָם) בְּהַגְבֻּלַת וּגְדֵרֵי הָעוֹלָם.

(ט)

And it is also to be added, that the connection and relevance of Parshas Re'eh with the month of Elul (the service of man in a manner that transcends measure and limitation) is emphasized especially in the Shabbos of Rosh Chodesh Elul of the year 5751, *Tehei Shnas Niflaos Ar'enu* ("It shall be a year of wonders—I will show him").

And with a preface—that the service of man in a manner that truly transcends all measure and limitation in its truest and most complete sense, is only truly applicable in the era of the complete and true Redemption through our righteous Moshiach, whose soul is the level of *Yechidah* of the entirety of the Jewish people, and through him the individual *Yechidah* (a spark of Moshiach) of each and every Jew is revealed.

This level—the fifth level—that penetrates every detail of one's divine service, as emphasized in the five acronyms of "Elul" (as mentioned above in section 5).

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף שֶׁהַקֶּשֶׁר וְהַשִּׁיכוּת דְּפֶרֶשֶׁת רֹאֵה וְחֹדֶשׁ אֱלוּל (עֲבוּדַת הָאָדָם בְּאִפֹּן שְׁלִמְעָלָה מִמְדִּידָה וְהַגְבֻּלָה) הוּא בְּהִדְגָּשָׁה מִיְחָדָת בְּשַׁבָּת רֹאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל דְּשָׁנַת ה'תשנ"א, הִיָּה תִּהְיֶה שָׁנַת נִפְלְאוֹת אֲרָאֵנוּ.

וּבִהְקַדְמָה – שְׁעֲבוּדַת הָאָדָם בְּאִפֹּן שְׁלִמְעָלָה מִמְדִּידָה וְהַגְבֻּלָה לְאַמְתָּתָהּ וּבְשִׁלְמוּתָהּ שִׁיכָת רַק בְּהַגְאָלָה הָאֱמִתִּית וְהַשְׁלֵמָה עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, שְׁנִשְׁמָתוֹ הִיא בְּחִינַת הִיחָדָה דְּכָלְיוּת יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדוֹ מְתַגַּלִּית בְּחִינַת הִיחָדָה הַפְּרָטִית (נִיצוּץ מְשִׁיחִי) זְכַל אֶחָד, וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,

דְּרָגָה הַחֲמִישִׁית, שְׁחוֹדְרַת בְּכָל פְּרָטִי עֲנִינֵי הָעֲבוּדָה, כְּמִדְּגֵשׁ בְּחִמְשַׁת הָרֹאשִׁי־תְבוּת דְּאֱלוּל" (כְּנִזְכָּר לְעִיל (סְעִיפָה).

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משניות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

And this point is especially emphasized in the Shabbos of Rosh Chodesh Elul of this year—for: in addition to the general idea of “awaiting him each day that he should come,” and especially after “all deadlines have passed,” and all matters of divine service have already been completed (as has been spoken of many times), we find ourselves in a special year whose roshei teivos (acrostic) are “It shall be a year of wonders—I will show him,” as in “As in the days of your exodus from Egypt, I will show him wonders.”

And already they have seen in actuality numerous and numerous wonders—both in regard to the redemption of the individual and in regard to the redemption of the collective, including and especially concerning our Jewish brethren in that country, many of whom went out from constriction to expansion, both literally and (primarily) in regard to the possibility of living Jewish lives according to the Torah and its commandments.

And to the point that in recent days—indeed, in a manner that continues also in these very days—there was held a gathering of Chabad shluchim (from many countries) in that very country—where the towns and cities of Lubavitch, Liadi, Liozna, Rostov, and Petersburg are found, where the leaders of Chabad lived and worked for generations.

The emissaries of the Chabad leader of our generation—my esteemed teacher and father-in-law the Rebbe—gathered in the capital city of that country (Moscow), in order to increase even further with greater elevation and strength the spreading of Torah and the wellsprings (of the teachings of Chassidus Chabad) outward, through which the Master, this is King Moshiach, comes.

And in this very year—we already stand at Rosh Chodesh Elul, the month of accounting for the whole year, in which the ultimate conclusion of the accounting is: “Until when?!”

וענין זה מדגיש ביותר בשבת ראש-חודש אלול דשנה זו - כי: נוסף על כללות הענין דאחפיה לו בכל יום שניבוא, ובפרט לאחר שכלו כל הקצין, וסימו כל עניני העבודה (כמדבר כמה-פעמים), נמצאים בשנה מיוחדת שהראשי תבות שלה הנה תהנה שנת נפלאות "ארצנו", כימי צאתה מארץ מצרים ארצנו נפלאות

ובכך ראו בפעל כמה וכמה נפלאות" הן בנוגע לגאולת הפרט והן בנוגע לגאולת הכלל, כולל ובמיוחד בנוגע לאחינו בני-ישראל שבמדינה ההיא, שרבים מהם יצאו מן המצר אל המרחב, הן בפשוטו, והן (ובעקר) בנוגע להאפשרות להיות חיים יהודיים על-פי התורה ומצוותיה

ועד שבמים האחרונים ממש (ובאופן דפועלה נמשכת גם בימים אלה) התקיים הכנס של שלוחי חב"ד (מכמה וכמה מדינות) במדינה ההיא - שבה נמצאת העירה והערים ליובאוויטש, ליאדי, ליאזנא, רוסטוב ופטסבורג, שבהם חיו ופעלו נשיאי חב"ד במשך כמה וכמה דורות

נתכנסו השלוחים של נשיא חב"ד בדורנו כבוד-קדשת מורי- וחמי אדמו"ר בעיר הבירה של מדינה ההיא (מאסקווא), על מנת להוסיף ביתר שאת וביותר עז בהפצת התורה והפצת המענינות (דתורת חסידות חב"ד) חוצה, שעל-ידיו זה אתי מר דא מלפא משיחא

ובשנה זו עצמה - עומדים כבר בראש-חודש אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, הסוד-הכל "להחשבון הוא: עד מתי

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Is it possible that at the conclusion of eleven months of the “Year of Wonders I will show you,” Moshiach our Righteous One still has not come?—and in the language of this week’s portion, “See, I place before you today a blessing”—all matters of blessing, and foremost the essential blessing of the true and complete redemption—

It is not sufficient that one hears (and understands) that “behold, he (the King Moshiach) is coming,” but we must see him with physical eyes—and not merely “I will show you” in future tense, but “See!” in the present tense, and in the form of a command!

(י)

And in more particular detail, the connection to the Redemption is emphasized in all the particulars of this day’s matters: the day of Shabbos – which is a microcosm and model (and preparation for) “the day that is entirely Shabbos and rest for eternal life,” and especially the third Shabbos (corresponding to the third Redemption and the third Beis HaMikdash) of the “seven of consolation.”

The first day of Rosh Chodesh Elul – since Rosh Chodesh in general is associated with Redemption (“they are destined to be renewed like her”), and specifically Rosh Chodesh Elul, which comes immediately and closely after the month of Menachem Av, the name of Moshiach (who was born in this month), whose constellation is a lion – so called because “the Lion [i.e., Hashem] will come and build Ariel.” And especially when standing on the thirtieth day of the month of Menachem Av – the end, conclusion, and totality of the month of Menachem Av – then even the undesirable events that happened in it are only for the sake of “the Lion will come and build Ariel,” which also relates to the month of Elul, since the Alef of Aryeh (lion) is the Roshei Teivos of “Elul.”

הַיְתָכֵן שֶׁבְּסוּיָם שֶׁל י"א חֳדָשִׁים דְּשָׁנָה נִפְלְאוֹת אֲרָאָנוּ, מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ עֲדִין לֹא בָא וּבִמְגִנּוֹן דְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעָה - רְאָה אֲנִי נִתָּן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה, כָּל עֲנִינֵי בְּרָכוֹת, וְלָכֵל לְרֹאשׁ הַבְּרָכָה הַעֲקָרִית דְּגֻאֲלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה

שֶׁלֹא מִסְפִּיק שְׂשׂוּמָעִים (וּמְבִינִים) שֶׁהֵנָּה זֶה (הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ) בָּא, אֲלָא צָרִיכִים לְרֹאוֹתוֹ בְּעֵינֵי בָשָׂר, וְלֹא רַק אֲרָאָנוּ בְּלִשׁוֹן עֲתִיד, אֲלָא רְאָה, בְּלִשׁוֹן הַיּוֹם, וּבְלִשׁוֹן צְוִי!

וּבִפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר מְדַגְּשֵׁת הַשְּׂכִיחוֹת לְהַגְאֵלָה בְּכָל פְּרָטִי עֲנִינֵי הַיּוֹם: יוֹם הַשַּׁבָּת – מַעֲיִן וְדִגְמָה (וְהַכְנָה לִ) יוֹם שֶׁכָּלוּ שָׁבָת וּמְנוּחָה לְחֵי הָעוֹלָמִים, וּבִפְרָט הַשַּׁבָּת הַשְּׁלִישִׁי (כְּנֶגֶד גֻּאֲלָה הַשְּׁלִישִׁית וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי) מְשַׁבֵּעַ דְּנֻחָמָתָא

יוֹם א' דְּרֹאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל – שְׂרֹאש־חֹדֶשׁ בְּכָלֵל קָשׁוּר עִם גֻּאֲלָה, שֶׁהֵם עֲתִידִין לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ, וּבִפְרָט רֹאש־חֹדֶשׁ אֱלוּל שֶׁבָּא תַּכְףּ וּבְסִמְכוּת לְחֹדֶשׁ מְנַחֵם־אָב, שֶׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (שֶׁנּוֹלַד בְּחֹדֶשׁ זֶה), שֶׁמְזָלוֹ אַרְיֵה, עַל־שֵׁם שֶׁבּוּ יְבוֹא אַרְיֵה זֶה הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וְיִבְנֶה אֶרֶץ־אֵל, וּבִפְרָט כְּשֶׁעוֹמְדִים בַּיּוֹם הַשְּׁלֹשִׁים דְּחֹדֶשׁ מְנַחֵם־אָב, גָּמֵר וְסוּיִם וְסוּף־הַכֹּל דְּחֹדֶשׁ מְנַחֵם־אָב, אֲשֶׁר גַּם הָעֲנִינִים הַבִּלְתִּי רְצוּיִים שֶׁהֵיוּ בּוֹ אֵינֶם אֲלָא עַל מְנַת שֶׁיְבוֹא אַרְיֵה כּו' וְיִבְנֶה אֶרֶץ־אֵל, וְשִׁיף גַּם לְחֹדֶשׁ אֱלוּל, שֶׁהֵאֱלָף "דְּאַרְיֵה" הוּא רֹאש־יְתִיבוֹת אֱלוּל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Parshas Re'eh – for the Redemption is in a mode of vision (as mentioned earlier in section 9), and is alluded to also in the conclusion of the parsha in the festival of Sukkos, which concludes with Shemini Atzeres, as is known that “the eighth” is associated with the Redemption (the harp of the days of Moshiach has eight strings).

And emphasis is also found in the Haftorah — for although when Shabbos Parshas Re'eh falls on Rosh Chodesh Elul we do **not** read from the series of “Seven of Consolation” (“Aniyah So'arah”), but rather the Haftorah of Shabbos Rosh Chodesh, nonetheless, the Haftorah of Shabbos Rosh Chodesh is also connected to the theme of “Consolation.”

For, in addition to the fact that it comes from the Book of Yeshayahu, which is entirely “Nachamata” (consolation), it explicitly speaks of consolation: “As one whom his mother consoles, so will I console you, and in Yerushalayim you will be consoled,”

and several more verses of redemption, such as: “Rejoice with Yerushalayim and be glad in her, all who love her,”

“And they shall bring all your brothers from all the nations... to My holy mountain, Yerushalayim,”

and concluding with a doubled verse: “And it shall be from new moon to new moon and from Shabbos to Shabbos, all flesh shall come to bow before Me,”

(Even though in our case this verse wasn't chosen merely to “end with something good,” since regardless we conclude with the first and last verse of the Haftorah of “Machar Chodesh”).

And likewise, in the (addition of the opening and closing verse from the) Haftorah of “Machar Chodesh”: “Machar” – alludes to the time of the future to come, “tomorrow to receive their reward”;

פרשת ראה – שהגאולה היא באפן של ראה (פנזכר לעיל סעיף ט), וכמקמז גם בסיום הפרשה בחג הסוכות שסיומו וחותמו בשמיני עצרת, כידוע ששמיני שיה לגאולה (פנור של ימות המשיח (“שמונה

ומדגש גם בהפטרה - דאף שקשחל שבת פרשת ראה בראש־חֹדֶשׁ אֱלוּל אין מקטירין בשבע דנחמא (“עניה סערה”), אלא בהפטרת שבת ראש־חֹדֶשׁ הרי, גם ההפטרה דשבת ראש־חֹדֶשׁ שיקת לתכן “הענין דנחמא פ, נוסף לכך שהיא בספר ישעיה שפלה נחמא 102”

נתפרש בה ענין הנחמה: באיש אשר אמו תנחמנו בן אנכי אנחמכם ובירושלים תנחמו 194

ועוד כמה וכמה פסוקים מיעודי הגאולה, כמו: שמחו את ירושלים וגילו בה גו 195

והביאו את כל אחיכם מפל הגוים גו' בית ה" 106

ועד לסיומה וחותמה בכפל הפסוק והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו 107 יבוא כל בשר להשתחוות לפני 108

אף שבגדוד־דידן אין הכרח בדבר כדי לסים בדבר טוב, כיון שבלאו־הכי מסימים בפסוק ראשון ואחרון (דהפטרת מחר חדש

וכן בהוספת פסוק ראשון ואחרון מ) הפטרת מחר חדש: מחר – רומז על הזמן דלעתיד לבוא, “למחר למבל שכם

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

"Chodesh" – alludes to their future renewal like it; "V'nifkadeta" – from the language of remembrance, that the Holy One, blessed be He, remembers and recalls each and every Jew who was exiled ("for you shall be remembered before your Father's table") in the true and complete redemption through David, King Moshiach,

in a manner (as the following verses continue) of "until David became great" – a greatness above all bounds, and in an eternal manner (a redemption after which there is no exile), as the conclusion and seal of the Haftorah: "forever."

And also in the verse read (immediately) in the Minchah prayer (before the Amidah) – "Judges and officers you shall place in all your gates" – the fulfillment of this mitzvah will take place in the true and complete redemption through our righteous Moshiach,

as it is written: "And I will restore your judges as at first and your counselors as at the beginning," and specifically according to the halachic ruling of the Rambam – that there is a tradition that in Tiberias the Sanhedrin will be reestablished first, and from there it will be transferred to the Beis HaMikdash.

(יא)

And regarding practical application: One must publicize and awaken in every single place concerning the unique service of the month of Elul, which is alluded to in the five acronyms: Torah, Prayer, Acts of Kindness, Teshuvah, and Redemption (as mentioned above in section 5).

With special emphasis on the fifth acronym—redemption—as it permeates all aspects of Divine service, through being imbued and carried out in the spirit of redemption (especially through the study of Torah on the topics of redemption and the Beis HaMikdash), with an absolute certainty and anticipation that immediately, literally, we will see with our own fleshly eyes—"Behold, here he comes!" (referring to the King Moshiach).

חודש" – רומזו שהם עתידים להתחדש כמותה, "ונפקדת" – מלשון זכרון, שהקדוש-ברוך-הוא פוקד וזוכר את כל-אחד ואחד מבני-ישראל שגלו ("כי יפקד מושבך") מעל שלחן אביהם

ובאפן (שהכתובים ממשיכים) ד"ע דוד הגדיל" – גדלות שאין למעלה ממנה, ובאפן נצחי (גאולה שאין "אחריה גלות), כסיום וחותם ההפטרה: "עד עולם

וגם בהקריאה שקורין (תקף) בתפלת מנחה (וקודם תפלת העמידה) – "שפטים ושטרים תתן לה בכל שעריה" – שקיום מצוה זו יהיה בגאולה האמתית, והשלמה על-ידי משיח צדקנו

כמו שכתוב: "ואשיבה שפטיה כבראשנה ויעציה כבתולה", ובפרטיות – כפסק דין הרמב"ם – שנקבלה היא שבטבריה עתידין לחזור תחלה ומשם נעתקו למקדש

ובנוגע לפעל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום על דבר העבודה המיוחדת דחודש אלול הקרמנות בתמימות הראשי תבות דתורה תפלה גמילות חסדים (תשובה וגאולה) כנזכר לעיל סעיף-ה

ובהתגשמה מיחדת בנוגע לראשי-תבות התמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל ענני העבודה, על-ידי-ה שחודרים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד על-ידי למוד התורה בעניני הגאולה ובית-המקדש), מתוך צפייה ונדאות גמורה שתקף ומיד ממש רואים "בעיני בשר שהנה זה (המלך המשיח) בא

The Rebbe

Sichas Nun Alef
Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־החדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

And simply: to proclaim and spread everywhere—with heartfelt words—that the Holy One, blessed be He, says (through His prophets) to each and every Jew: “See, I set before you today a blessing,” until we literally see with our eyes the glow of the true and complete redemption.

And it is to be added and emphasized that the proclamation and publicizing of all the above must also come through those who claim that this matter has not yet been fully absorbed (in completeness) in their understanding and recognition.

Since they too possess complete faith, they are able—and therefore required—to publicize these matters to others.

Beginning with the members of their household—who certainly should not have to suffer just because the matter has not yet settled in their intellect.

And all those in his surroundings—every single Jew.

And certainly, through proper effort, the words will be accepted and have their effect—including upon the proclaimer and publicizer themselves, that it be absorbed within them internally.

(יב)

And may it be the will that from the speech regarding all the aforementioned, we merit immediately — on this sacred Shabbos day — the true and complete redemption through our righteous Moshiach, in literal actuality.

And especially when this is bound with saying “L’Chaim” at a Chassidic farbrengen, “in a multitude of people is the King’s glory” (Mishlei 14:28),

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום - בדברים היוצאים מן הלב - שהקדוש־ברוך־הוא אומר (על־ידי עבדיו הנביאים) לכל־אחד ואחד מִישראל ראה אנכי נתן לפניכם היום בְּרָכָה, ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברפת הגאולה. האמתית והשלמה.

ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכל־הנזכר־לעיל צריכים־להיות גם על־ידי אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלמות) בהבנה והשפעה והפצה שלהם

דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלמות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים

החל מבני ביתו שבנדאי אינם צריכים לסבל מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו

וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מִישראל

ובנדאי שעל־ידי ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פועלתם, כולל גם אצל המקריז' והמפרסם, שיקלט אצלו בפנימיות וכו'

ויהי רצון שמהדבור בכל־הנזכר לעיל נזכה תכף ומיד - ביום השבת־קדש זה - לגאולה האמתית והשלמה על־ידי משיח צדקנו בפועל ממש

ובפרט כשמקשרים זה עם אמירת לחיים" בהתועדות חסידית, ברב עם הדרת מלך"

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משׁיחות שבת־פרשת ראה, א', א' דראש־חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

in a synagogue, study hall, and house of good deeds, in honor of the holiness of my teacher and father-in-law, the Rebbe, leader of our generation: “L’Chaim,” “L’Chaim and to blessing” — to all those gathered here, and through them to all Jews wherever they are, that we should all be blessed as one with all the blessings — especially the blessing of being inscribed and sealed for a good and sweet year.

Including and especially the primary blessing — the true and complete redemption through our righteous Moshiach, in a manner that each individual points with his finger and says “See.”

And in the language of the verse at the conclusion and sealing of the portion “V’zos Habracha,” which we read on Simchas Torah, the end of the festival of Sukkos whose testimonies are from the wilderness at the close of our portion — “before the eyes of all Israel,” and from this sealing we leap directly to completion — “In the beginning, G-d created the heavens and the earth” (Bereishis 1:1), the new heavens and the new earth that I make (Yeshayahu 66:22), as stated in the Haftorah of Shabbos Rosh Chodesh.

And so it shall be for us — that following the renewal of creation on Rosh Hashanah of the year “I will show you wonders,” in which a new and renewed light is drawn and revealed that has never before illuminated — we merit on this sacred Shabbos Rosh Chodesh Elul (the beginning of the accounting of the entire year)

to the renewal of creation in ultimate perfection the new heavens and the new earth that I make, together with renewal in Torah in ultimate perfection — “a new Torah will go forth from Me,” and the entire congregation responds “Amen,” as our Sages of blessed memory said: “Greater is the one who answers Amen

בבית־הפנקס ובית־המדרש ובית מעשים טובים ,
דכבוד־קדושת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו:
לחיים", לחיים ולברכה" - לכל המסבים כאן, ועל
ידם לכל בני־ישראל בכל מקום שהם, להתברך
כלנו כאחד בכל הברכות באפן דראה אנכי נתן
",לפניכם היום ברכה

כולל ובמיוחד ברפת כתיבה וחתמה טובה לשנה
טובה ומתוקה, ועל־אחת־כמה וכמה הברכה הכי
עקרית - גאולה האמתית והשלמה על־ידי משיח
צדקנו באפן שכל־אחד ואחד מראה באצבעו ואומר
",ראה

ובלשון הכתוב בסיום וחותם פרשת וזאת הברכה
אשר ברך משה" (שקורין בשמחת־תורה, בסיומו
של חג הסוכות שעודותיו ממדבר בסיום פרשתנו) -
לעיני כל ישראל", ומתפיפין התהלה להשלמה -
בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", את
השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה"
(כמו שכתוב בהפטרה דשבת ראש־חודש

וכן תהיה לנו - שבהמשך להתחדשות הבריאה
בראש השנה דשנת נפלאות אראנו (שבו נמשך
ונתגלה אור חדש ומחדש שלא היה מאיר עד
מעולם"), זוכים ביום השבת־קדש ראש־חודש אלול
(התחלת החשבון דכל השנה

להתחדשות הבריאה בתכלית השלמות - השמים
החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה", ביחד עם
החדוש בתורה בתכלית השלמות - תורה חדשה
מאתי", וכל הקהל עונה אמן - כמאמר רבותינו
זכרונם לברכה: גדול העונה אמן יותר מן המברך",
באפן שגבורים נוצחין" - אמן כן יהי רצון.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תשנ"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

than the one who blesses,” in a manner of “the mighty are victorious” — Amen, so may it be His will.

[NOTE Summary

The Rebbe begins by addressing the verse “ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה” and highlights the unusual phrasing “ראה” (see) despite Moshe speaking to all of Israel. He interprets this as a directive for each Jew to personally visualize and internalize the blessing being given—not just conceptually, but with such clarity that one can point and say “this.” This becomes a guiding theme: seeing and experiencing G-dliness in tangible form.

He explores how the Divine speech through Moshe on this Shabbos also infuses this present moment with divine power. Since the weekly Torah portion is eternal, it is not just read—it is being said anew in each generation. Particularly in a time of heightened urgency like ours, the speech of Moshe resonates with immediacy: the Geulah (redemption) must happen now.

This message aligns with the culmination of the Torah cycle on Simchas Torah, where Moshe’s final words are “לעיני כל ישראל”—before the eyes of all Israel—and immediately begin anew with “בראשית ברא אלקים.” The Rebbe teaches that this seamless transition signifies that redemption is not the end, but the beginning of a new Divine reality: “שמים חדשים וארץ חדשה” (new heavens and new earth), as foretold by Yeshayahu.

The Rebbe explains that our actions, especially through speech—words of Torah, Chassidus, and the joyous declarations of “L’chaim” in public farbrengens—carry power. They are not metaphors. Through them, we draw down spiritual energy into the world, especially when uttered communally “ברב עם הדרת מלך.” This is especially potent when it is done in the name of the Rebbe Rayatz, “נשיא דורנו,” which connects the generation to the source of its redemptive strength.

The discourse concludes with a prayer and blessing that these declarations should immediately bring the full and complete redemption—clearly visible to all, so that every person can literally point and say “ראה”—in fulfillment of the verse “לעיני כל ישראל.” This is tied to the beginning of the new cycle—“בראשית ברא”—and leads to the full revelation of “שמים חדשים וארץ חדשה,” the essence of the final Geulah.

Practical Takeaway

When you say “L’chaim” at a farbrengen, especially in public and in the name of the Rebbe, you are not simply participating in a tradition—you are contributing directly to the coming of Moshiach. The words we say, the Torah we learn, and the Chassidus we spread should all be done with the awareness that they are channels for

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חודש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

redemption. Your voice has cosmic power. Speak with intent, clarity, and urgency, and it will echo into the very reality you are helping to reveal.

Chassidic Story

In the late 1970s, during one of the Rebbe's farbrengens, a group of Chassidim had gathered from France. Among them was a young Jew who had just returned to observance. As the Rebbe spoke passionately about the power of a farbrengen to bring Moshiach, he suddenly paused and looked directly in the direction of the French group. He lifted his cup and declared, "L'chaim—may your words of Torah and Chassidus hasten the Geulah!" The young man was deeply moved and turned to the older Chassid next to him: "Did the Rebbe just mean that literally?" The Chassid nodded. "He doesn't say anything that isn't literal." That young man eventually opened a Chabad house in Nice and dedicated his life to spreading Chassidus—with the clear knowledge that every word he taught was part of building the world of "שמים חדשים וארץ חדשה."

Source: Personal testimony recorded in *Toras Menachem*, vol. 81; cross-referenced in *My Story*, JEM Archives.

Chassidic Story

In the summer of 1986 (5746), just days before Elul began, a group of bochurim visited a small Jewish community in Upstate New York to share words of Torah and Chassidus. Among them was a young man who carried with him a tape recorder filled with farbrengens of the Rebbe. On Friday afternoon, before Mincha, they played a recording of the Rebbe's sicha from Rosh Chodesh Elul 5746. The room of farmers, storekeepers, and retirees was silent as the Rebbe's voice rang out:

"This is a year of Torah. A year of prayer. A year of teshuvah. A year of kindness. And above all—a year of Redemption... in the most literal sense!"

After the sicha ended, an elderly man named Shlomo slowly stood up. His voice cracked with age and emotion. He said: "I remember this voice from before the war. Not this exact one—but the sound of someone crying for Moshiach with every word. The Rebbe is not just speaking; he's giving us a map. Torah, prayer, kindness, teshuvah—and if we do it together, Geulah." He paused, then added with a trembling finger pointing at the tape: "You want to know what 'Ani L'dodi' looks like? It's this. The Jew gives himself fully to Hashem... and Hashem comes all the way back to take us home."

That Elul, every man in that room took on a hachlata—learning, davening, giving tzedakah, or doing teshuvah. Some even began writing weekly letters to the Rebbe. They never forgot that summer—the month when they heard the King's voice in the field and responded by using their own.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Re'eh

משיחות שבת-פרשת ראה, א', א' דראש-חדש אלול ה'תנש"א

From the talks of Shabbos Parshas Re'eh, 1st day of Rosh Chodesh Elul, 1991

Source & Link

The story draws from and reflects the core message of the Rebbe's sicha:

“Erev Rosh Chodesh Elul, 5746 (1986)”

Full sicha available here:

https://www.chabad.org/therebbe/article_cdo/aid/2507459/jewish/Eve-of-the-1st-Day-of-Rosh-Chodesh-Elul-5746-1986.htm

END NOTE]